

R VAN **RIESSEN**

EEN ANNE KRAMER-THRILLER

WEERLOOS

Proloog

De angst was onder haar huid gekropen. Ze keek voortdurend over haar schouder, bang dat hij zou toeslaan. Ze was haar vrijheid kwijt. En ze bleek niet bij machte hem tegen te houden, misschien was dat nog wel het ergste.

Eveline Spier – van jongs af aan Evie genoemd – was 26 jaar en nog maar kort geleden was haar leven een feest geweest: een drukke maar fantastische job in het ziekenhuis, en thuis een leuke man in een leuk huis in de Jordaan.

Ze trok haar latex handschoenen uit en glimlachte weemoedig bij de herinnering. Thomas. Soms dacht ze terug aan hun eerste ontmoeting.

Hij had bij de ingang van metrostation Holendrecht gestaan. Zijn politie-uniform had haar gerustgesteld. De gebruikelijke opdringerige rondhangers zouden haar deze keer niet nafluiten of naar haar sissen.

‘Kan ik u even spreken?’

Evie was met een ruk stil blijven staan.

Ze had naar huis gewild, slapen, ze liep op haar laatste benen. Het was al na tien uren geweest en de volgende ochtend zou ze alweer om zes uur moeten beginnen. Dat waren vóór corona nog normale werktijden, want zij was de enthousiaste leerling-verpleegkundige Evie, die tijdens haar werk nooit op de klok lette.

‘Ik ben moe,’ had ze daarom een beetje verstoord geantwoord.

‘Ik vraag het ook in uw belang.’

Hij was voor haar blijven staan en ze had hem aangekeken. Die ogen! In één keer was haar vermoeidheid verdwenen.

‘U komt hier waarschijnlijk vaak langs?’ had hij doorgevraagd. ‘Aan uw uniform te zien, tenminste.’

Ze had geknikt en eigenlijk maar half geluisterd.

Hij had getuigen gezocht van iets wat de vorige dag bij het metrostation was gebeurd. Terwijl hij sprak, hadden zijn ogen haar scherp opgenomen. Ze was er onzeker van geworden en het had haar afgeleid bij het beantwoorden van zijn vragen.

Ja, gisteravond was ze hier ook geweest, maar wel eerder. Ja, ze had een jongen met een fiets gezien, een oude groene damesfiets. Of hij een petje op had? Ze had in haar geheugen gegraven. Misschien zou ze hem herkennen, inderdaad. Maar beloven kon ze het niet. Ja, hij mocht haar gegevens hebben.

Ze had de cijfers van haar telefoonnummer een voor een opgenoemd en had toegekeken hoe hij alles zorgvuldig noteerde.

‘Het kan zijn dat we u gaan bellen wanneer we meer informatie...’

‘Oh, je mag me ook zomaar bellen.’ Het was eruit gefloept voor ze erover na had kunnen denken.

Hij had niet gereageerd, alsof hij haar niet eens gehoord had. Maar de volgende dag was Evies telefoon gegaan. Zomaar.

Zo was het begonnen. Niet lang daarna was ze gaan samenwonen met Thomas Reinwater. Dat was het begin geweest van een veel te korte idylle.

*

Nog steeds vroeg ze zich soms af waarom hun relatie na bijna vier jaar ten einde was gekomen. Op goede dagen wist ze dat hij vreemd was gegaan en dat het zo beter was. Op slechte dagen vroeg ze zich af wat ze fout had gedaan.

In een stad als Amsterdam was ze niet de enige met lief-

desverdriet. Onder de collega's waren er heel wat alleen. Ze probeerde niet te luisteren naar hun verhalen over scharrels, korte of langere relaties die vaak toch op niets uitliepen. Ze miste Thomas af en toe; soms erg, soms minder.

Hij had een ander, wist ze inmiddels. Asha, een Surinaams meisje. Waarschijnlijk had hij haar al toen hij nog met Evie samenwoonde. Was het haar huidskleur? Als het echt serieus werd, koos hij voor iemand van zijn eigen komaf?

Thomas was ongenaakbaar geweest, koud en gevoelloos. Hij had wat spullen in een tas gepakt en was zonder een woord vertrokken. Ze was natuurlijk verbijsterd geweest. Het kwam als een donderslag bij heldere hemel. Er volgden dagen van vertwijfeling, van zelfonderzoek, van intens verdriet ook. Had ze het er zelf naar gemaakt omdat ze alleen maar aan het werk was geweest en te weinig aandacht aan hem had besteed? Ze wist het niet.

Maar een week nadat hij haar had verlaten, was haar gevoel anders geworden. Toen hoorde ze van een vriendin over het bestaan van Asha. Dat hij bepaald niet bij zijn moeder op de bank was gaan slapen. Haar twijfel was direct omgeslagen in verbijstering. En daarna in woede. Dat ze dat niet door had gehad! Toen ze onder het bed nog een boxer van hem vond, had ze die twee dagen in een pannetje pindasaus laten liggen en het ding daarna door de gleuf van zijn nieuwe brievenbus gepropt. Als verlaat kerstcadeautje.

Maar de grootste schok moest nog komen. Thomas was ongeveer een maand weg toen ze had ontdekt dat ze in verwachting was. Terwijl de huidige werkelijkheid heel vreselijk was, had Evie hier een half jaar lang juist op gehoopt. Die intens gemene klootzak had niet eens het fatsoen gehad om haar in elk geval dit te besparen. Wat moest ze nu? Hem bellen? Nooit. Abortus? Dát al helemaal nooit!

Alles in haar leven was in één keer onzeker geworden. Geen man, een kind op komst. En haar zwangerschap ging ook al niet van een leien dakje. Vrijwel elke vroege morgen

hing ze kokhalzend boven de wc. Ze zou haar situatie zo lang mogelijk geheim houden. Het werk vroeg daardoor meer van haar dan ze eigenlijk aankon en ze reageerde vaak geïrriteerd.

Ze sleepte zich wekenlang door haar werkdag heen. Vrolijke Evie bestond niet meer. Collega's vermoedden een burn-out, maar al heel snel zou Evie de waarheid niet meer kunnen verhullen. Hooguit nog een maand, dan waren de rapen gaar.

Corona had alles overhoop gegooid. Dag en nacht totaal ingepakt werken op de intensive care was een uitputtingsslag geweest. De uren, dagen, weken sleepten zich voort. Tijd voor rust en ontspanning bestond niet meer, nog los van de angst om zelf besmet te raken.

Ze deed inmiddels, na een provisorische inwerkweek, al weken achtereen invaldienst op de intensive care. Contact met de patiënten was daar nauwelijks. Ze haastte zich tussen de bedden om te controleren hoe het met ieders beademing stond. Soms was zo'n patiënt zomaar onder haar handen weggezakt en overleden. Elke dode gaf een doffe dreun van verlies.

Het was zwaar werk. Het was een gevecht tegen een onzichtbare vijand; het virus leek wereldwijd een spel te spelen met de mens. De één werd nauwelijks ziek of had slechts een griepje, de ander lag dagen buiten kennis aan de beademing. Sommigen overleefden dat niet.

Evie Spier vond het vreselijk, ze had juist voor dit werk gekozen om zieke mensen te helpen genezen, om er voor ze te zijn. Nu was ze soms de laatste steun en toeverlaat voor patiënten die vochten voor hun leven.

Haar diensten waren aangepast, twaalf uur op en twaalf uur af. Door zieke, vaak opgebrande collega's moesten haar schaarse vrije dagen dikwijls ingetrokken worden. Het was te zwaar werk in een krankzinnige tijd. Door haar grote ge-

heim, het gebrek aan slaap en het intense werk nam Evies weerstand zienderogen af.

*

En dat viel Maarten Overdiek op, haar collega. Het was een mannetje van krap één meter zeventig, maar zo met zichzelf ingenomen dat het leek alsof Maarten zelf dacht dat hij een manshoge rugbyspeler was.

‘Geef me maar een nieuwe *tube*,’ gebod hij haar en trok de oude in één geroutineerde beweging uit de keel van de bewegingloze man op het bed. Ze reikte hem het mondstuk aan en hij keek even opzij.

Haar grote blauwe ogen staarden over haar mondkapje naar de monitoren. Ze keek niet naar hem, maar dat zou binnenkort vast en zeker veranderen, wist hij.

Overdiek had al lang grote interesse voor Evie. Toen ze in de koffiekamer haar verhaal deed over het verraad van haar vriendje, had hij direct zijn kans geroken. Het was het juiste moment; in deze moeilijke tijd moest ze weten dat ze bij hem kon aankloppen voor een luisterend oor en een brede schouder.

‘Gaat het wel?’ vroeg hij.

Ze schrok op. ‘Ja, hoezo?’

‘Je lijkt zo diep in gedachten. Afwezig. Houd je het wel vol allemaal?’

‘Natuurlijk.’ Ze smiet de oude *tube* in een afvalbak. ‘Het is bijna pauze. Ik sta al drie uur op mijn voeten.’

‘Ik ook al bijna twee,’ antwoordde hij. ‘Maar je leek wat dromerig...’

‘Ik mag toch nog wel even aan iets anders denken dan alleen aan corona en mondkapjes?’

‘Natuurlijk,’ haastte Overdiek zich. ‘Waar dacht je dan zoal aan?’

Ze hoorde de dubbele betekenis van die woorden maar al

te goed. Hij had eerder insinuerende opmerkingen in haar richting gemaakt, zoals hij dat ook naar anderen deed. Maar meer dan ergeren deden ze Evie niet.

Maarten Overdiek was 'een vies geil kereltje', zoals haar collega Carla dat had verwoord. 'Maar vieze geile kereltjes praten er alleen maar over. Ze krijgen hem niet eens omhoog zonder dat hun vrouw ze dat zegt.' Bij de herinnering aan die uitspraak schoot Evie opeens in de lach.

'Wat valt er te lachen?' vroeg hij argwanend.

'Niets.' Ze moest moeite doen om niet weer dezelfde fout te maken. 'Een herinnering aan vroeger.'

'Het zal wel.'

Vluchtig controleerde hij de infuuspompen. Als Evie zijn gedachten had kunnen lezen, zou het lachen haar ongetwijfeld zijn vergaan. Want Maarten Overdiek zag voor zich hoe hij haar besloep terwijl ze sliep, zijn handen om haar keel sloeg en bij haar binnendrong zonder dat ze zich zelfs maar durfde te verweren.

Hij draaide zich naar haar om. 'Zullen we dan nu eindelijk eens voor onszelf gaan zorgen?' vroeg hij. 'Koffie!'

'Thee,' zei Evie. Alleen al bij het woord koffie protesteerde haar maag.

‘Kan het zijn dat uw dochter haar telefoon gewoon vergeten is? Dat ze ergens boodschappen doet of bij iemand op bezoek is?’

‘Dat zeg ik toch. Meneer, ze is al dagen niet te bereiken. Dat is niets voor Evie. Ze belt me minstens elke twee dagen. Er moet iets gebeurd zijn.’

De ervaren centralist was gealarmeerd, al kwamen er bijna dagelijks verontruste telefoontjes van dit soort binnen. Maar de stem van de vrouw was hoog en nerveus, gejaagd.

Op het scherm stonden datum en tijdstip van de melding al vermeld. Vrijdag 26 februari 2021, tien over vijf in de middag. Zijn vingers gleden over het toetsenbord terwijl hij de eerste gegevens vastlegde.

‘Wat is het adres van uw dochter?’

‘Anjeliërsstraat 180. Twee hoog.’

‘En daar bent u nu?’

‘Ik sta voor de deur. Maar ik heb geen sleutel. Stuurt u nou toch gewoon iemand.’

‘Werkt ze?’

‘In het AMC. Maar daar is ze ook niet. Ze heeft een paar dagen vrij, vertelde haar collega.’

‘Dan kan ze toch ergens heen gegaan zijn? Even er tussenuit. Omdat ze een paar vrije dagen opgenomen heeft, bedoel ik.’

‘Meneer, ze was bang, de laatste keer dat ik haar sprak. Dat zei ze niet, maar zo klonk ze wel. En de laatste tijd klonk ze sowieso al erg depri.’

‘Denkt u dan dat ze zichzelf iets aangedaan zou kunnen hebben?’

‘Hoe moet ik dat weten als ik zelfs haar huis niet in kan? Ik zeg u dat er iets niet in orde is. Dus stuur nou alsjeblieft hulp!’

Op zich was het allemaal niet alarmerend; dertien in een dozijn. Alleen dat ze haar telefoon niet opnam, was wellicht wat raar. Maar de centralist kon van alles bedenken waarom ze niet opnam, suggesties die hij de ongeruste moeder aan de andere kant maar niet zou doen.

‘Ik sta voor haar huis,’ hield de vrouw vol. ‘Als iemand haar kent, ben ik het. Dit is niets voor Evie. Dit past niet bij haar.’

‘Mevrouw, als wij bij elke melding...’

‘Dit is niet elke melding! Dit is menens. Als ik haar straks boven vind en jullie wilden niet komen, dan zweer ik je...’

Hij keek intussen op zijn scherm. Er was een wagen vlak in de buurt, twee straten ervandaan.

‘Goed,’ verzuchtte hij toen. ‘Ik stuur iemand naar u toe. Ze zijn er zo. Blijft u wel aan de lijn tot de collega’s er zijn.’

*

Net voor de politieauto de brug bij het Haarlemmerplein op zou rijden gingen de rode lichten aan; de slagbomen begonnen te dalen. De hoofdagent wist dat er tegenwoordig geen brugwachter meer in het huisje zat, alles ging automatisch.

‘Verdomme.’ Kevin hield de politiewagen in.

‘Gas!’ commandeerde Lieke naast hem.

Hij trapte het gaspedaal helemaal in en ze drukte snel op de knoppen van zwaailicht en sirene.

Nog net op tijd schoot de wagen de brug over, onder de slagbomen door. Een voetganger stak met een woest gebaar zijn middelvinger naar hen op. Hij had gelijk, vond ze. Hij had van haar een dikke bekeuring gekregen als hij hetzelfde zou doen als zij.

‘Privilege van het vak,’ lachte ze terwijl ze de knoppen

opnieuw indrukte. Behendig stuurde haar collega het smalle straatje in.

Een parkeerplaats vinden in de Anjeliërsstraat was een drama. Voor de deur van nummer 180 stond een vrouw druk te gebaren. Lieke stapte uit, Kevin moest maar zien waar hij de politieauto liet.

Het was een tijdje geleden dat ze hier had gelopen. Lieke Dekker was wijkagente in de Jordaan, maar door personeelsgebrek werd ze de laatste tijd steeds vaker ingezet in de noodhulp. Daar had ze behoorlijk de pest over in, haar contacten in de Jordaan werden steeds minder omdat ze nog maar sporadisch in haar wijk kwam.

‘Wat ben ik blij,’ hijgde de vrouw. ‘We moeten naar binnen, want...’

Lieke hief haar hand. ‘Ik wil eerst even weten wie u bent,’ zei ze. ‘U hebt die melding van een vermiste persoon gedaan?’

‘Van mijn dochter Evie,’ beaamde de vrouw. ‘Ik ben Janneke Spier. Ze is al vier dagen onbereikbaar.’

Even wilde Lieke opmerken dat jonge meiden wel vaker zo lang onvindbaar waren, maar ze beet op haar tong toen ze de vrouw aankeek. Met dat kluitje zou die zich niet in het riet laten sturen.

‘Ze woont hier?’ vroeg ze daarom overbodig.

‘Op twee hoog.’ De vrouw wees en keek haar toen weer aan.

‘Dan gaan we maar naar binnen. Mag ik de sleutel?’

De mond van de vrouw viel open. ‘Die heb ik natuurlijk niet. Daarvoor heb ik jullie toch gebeld? U moet de deur openbreken.’

Lieke schudde haar hoofd. ‘Ik kan natuurlijk niet de deur openbreken zonder dat daar een hele goede reden voor is. Daar zal uw dochter niet blij mee zijn als ze thuiskomt. En de huisbaas vast ook niet.’ Ze aarzelde. ‘Tsja, als u geen sleutel hebt...’

‘Maar jullie kunnen toch niet gewoon weer weggaan?’

Ook in de Anne Kramer-reeks

Afgebeeld zijn de delen 5 t/m 13. De delen 1 t/m 4 (niet afgebeeld) zijn uitsluitend nog als eBook verkrijgbaar.

